

یکشنبه ۱۶ آذر ۱۴۰۴ | ۱۶ صفحه | ۲۰ هزار تومان | سال چهارم | شماره ۹۵۰
www.hammihanonline.ir

قرائت مونرویی ترامپ از جهان
متن کامل سند استراتژی امنیت ملی آمریکا
که راهبردهای پیش روی واشنگتن را اعلام می کند

جزیره فرصت ها
چرا کیش نسبت به مناطق آزاد دیگر
از اهمیت بالاتری برخوردار است؟

ظرفیتی که در سایه مانده است
یادداشتی از **حامد ولی پوری** مدیرعامل ازکی
در باره بیمه گری آنلاین

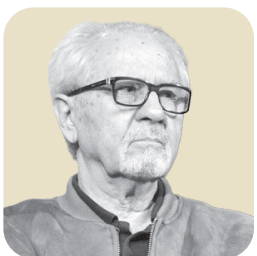
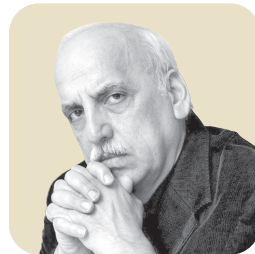
عصر تعلیق سیاست

ارزیابی فعالان اصلاح طلب از نقد اخیر **سعید حجاریان** بر جریان های سیاسی

نامه سرگشاده ۱۸۰ استاد و پژوهشگر به رئیس جمهور

بودجه برخی نهادهای حذف کنید

در میان امضاکنندگان این نامه، نام چهره های شناخته شده ای چون مسعود نیلی، محمد طیبیان، موسی غنی نژاد، محمد مهدی بهکیش، حسن درگاهی، داود سوری، مسعود روغنی زنجانی، محمد ستاری فر، طهماسب مظاهری، ولی الله سیف، حسین عبده تبریزی، کوروش احمدی، مرتضی الویری، هادی خانیکی، محمد حسین شریف زادگان، اصغر فخریه کاشان، علینقی مشایخی، فرهاد نیلی و اکبر کمیجانی به چشم می خورد.

جنبشی که از خود عبور کرد

محمد جواد روح: ۱۶ آذر که می رسد، همه یاد دانشگاه و دانشجو می افتند اما اگر کمی تعارف را کنار بگذاریم، گویی این روز، روز میراث فرهنگی است. روز به یاد آوردن پدیده ای به نام جنبش دانشجویی که زمانی دراز در صحنه سیاسی-اجتماعی ایران پویا و مؤثر بود، اما سال هاست که دیگر نیست. ۱۶ آذر انگار روزی است مناسکی برای رفتن به موزه تاریخ و دیدن یک فسیل یا مومیایی. شاید این جملات، فضائاتی بی رحمانه به نظر آید و تقلیل جایگاه دانشجویان و نسل امروز. اما جنبش دانشجویی موجود، جز این نیست. یک نوستالژی است. آن هم نه برای نسل امروز. برای نسل های دیروز. آنها که در دهه های ۳۰ تا ۸۰ قرن پیش، یا در قالب تشکلات و نشریات دانشجویی فعال بودند یا اگر خود فعال دانشجویی نبودند، کنشگری های آنها را پیگیری می کردند؛ چرا که جنبش دانشجویی و فعالیت های آن را بر فضای سیاسی و اجتماعی مؤثر می دیدند. آن سال ها، سران دفتر تحکیم وحدت، بسیج دانشجویی و تشکلات های دیگر در حدواندازه سیاستمداران شاخص کشور شناخته شده بودند؛ تا آنجا که برخی فعالان دانشجویی برای آنکه موقعیت تشکیلاتی و وجهه سیاسی خود را حفظ کنند، به هر بهانه می کوشیدند دوران تحصیل خود را طولانی کنند و یا از طریق تحصیلات تکمیلی، همچنان در دانشگاه بمانند. دست بالا را در این میان، انجمن های اسلامی داشتند؛ اما طرف مقابل نیز برای آنکه میدان را کاملاً به جناح چپ خط امام (در دهه ۶۰ و نیمه اول دهه ۷۰) و دموکراسی خواهان نزدیک به نیروهای ملی-مذهبی (در نیمه دوم دهه ۷۰ و اوایل دهه ۸۰) واگذارند، می کوشیدند تشکلات خود را با استفاده از ابزارها و امکانات بیرون دانشگاه تقویت کنند و شکاف سیاسی درون قدرت میان چپ و راست یا پیوزسیون و اپوزیسیون را درون دانشگاه بازتولید کنند. امروز اما حتی پیگیرترین نیروهای سیاسی و رسانه ها هم، بعید است بتوانند نام یک فعال دانشجویی را بگویند و در تحلیل ها و راهبردهای خود، برای مواضع و کنش دانشجویان جایی قائل شوند. این روزها، بیش از دانشجویان، این برخی استادان دانشگاه هستند که در نقش سلبریتی های سیاسی ظاهر می شوند و ویدئوها و نوشته های شان در فضای مجازی دست به دست می شود. چهره هایی از طبقاتی مختلف فکری و سیاسی؛ از لیبرال هایی چون محمود سریع القلم و موسی غنی نژاد تا چپ هایی چون بیژن عبدالکریمی. از روزنه گشایانی چون محمد فاضلی و مقصود فرارستخواه تا گذار طلبانی چون مصطفی مهرآیین و حاتم قادری. از حقوقدانانی چون محسن برهانی تا استادان علوم سیاسی چون صادق زیباکلام. <1

بررسی وضعیت جنبش دانشجویی در سالروز ۱۶ آذر

دانشگاه زنده است؟

ابراهیم ایوبی
وکیل دادگستری

دوران ریاست جمهوری محمود احمدی نژاد، زمانه مصنوعی از کشورهای منطقه مثل امارات، عربستان و ترکیه را می شنیدیم. ناگهان آقای شریفی زارچی را از دانشگاه اخراج کردند که یکی از اساتید برجسته هوش مصنوعی هستند. واقعاً این اتفاق برای دانشگاه تلخ بود. اما دو، سه ماه بعد از آمدن آقای پزشکیان، دکتر شریفی زارچی هم برگشتند که اتفاق خوبی بود. تقریباً ۶ ماه بعد دانشجویان هم آمدند. به قولی نسیمی آمد و فضای بسیار سنگین و بدی که داشتیم، تغییر کرد.

امیرسینا بهرامی
فعال دانشجویی دانشگاه شریف

بدون تعارف بگویم که فضای دانشگاه قبل از آقای پزشکیان تبدیل به فضایی پادگانی شده بود. مدیریت دانشگاه بدون تأیید و اجازه برخی نهادها مانند حراست و بسیج دانشجویی آب نمی خورد. نمی شود گفت این فضا در یک سال گذشته به صورت کامل تغییر کرده اما فضای ۱۰۰ درصدی پیشین، تا حد رسیدن به ۶۰-۷۰ درصد، اصلاح شد. اما فضا را اگر با دوران پیش از احمدی نژاد و دانشگاه دوران اصلاحات مقایسه کنیم، از آن دوران خیلی عقب است.

سعید معیدفر
جامعه شناس و استاد دانشگاه

امروز و به مناسبت ۱۶ آذر آقای رئیس جمهور به دانشگاه می روند. پیشاپیش باید شجاعت آقای پزشکیان را برای حضور در این برنامه ستود. باید خود را آماده تحمل انتقادات فراوان دانشگاهیان کنند. هم از طرف دانشجویان و هم از سوی استادان. و هم از طرف دانشگاه به عنوان یک نهاد. هر کدام از زاویه های مسائل و مشکلات خاص خود را دارند؛ مشکلاتی که روز به روز حادث می شود. از حدود دو دهه پیش و از زمانی که علم اقتصاد را به طور رسمی مسخره کردند، نهاد دانشگاه در اصل به نهادی فرعی و بی ارتباط با سیاست گذاری کشور تبدیل شده است. اگر علم به عنوان چراغ سیاست گذاری خاموش شود، موجودیت دانشگاه بلا موضوع خواهد شد. آیا آقای رئیس جمهور می توانند چند مورد از سیاست گذاری های اصلی کشور را نشان دهند که مبتنی بر دانش و علم و نهاد دانشگاه باشد؟ اقتصاد؟ محیط زیست؟ اجتماعات مثل فرزندانوری، حجاب، زنان، فقر، سیاست رسانه ای، مبارزه با فساد، قانونگذاری و حقوق و...؟ روابط بین الملل؟ سیاست داخلی؟ تقریباً در هیچ یک از این موارد دانشگاهیان معتبر نقش آفرین نیستند. نمونه اخیر آن نامه دیروز ۱۸۰ اقتصاددان و کنشگر اقتصادی درباره بودجه و ضرورت شفافیت و عادلانه بودن آن است. اگر آنان نقشی داشتند و اصول علمی بودجه نویسی و سیاست گذاری رعایت می شد دیگر نیازی به نامه سرگشاده نبود. درباره سایر حوزه ها هم همین قاعده برقرار است. علم و دانشگاه حلقه مفقوده سیاست گذاری در ایران است. یکی از بدترین مسائل دانشگاه که جناب عالی به خوبی از آن اطلاع دارید سهمیه های بناحق و غیرآموزشی است که جز تبعیض و نفرت و سقوط نهاد علم نتیجه دیگری ندارد. بعلاوه افزایش نایزدرانه ظرفیت رشته های پزشکی هم وضعیت این رشته را به مرز سقوط کشانده است. استادان دانشگاه به عنوان رکن رکن نهاد علم مشکلات بیشتری دارند. در دخالت دادن ضوابط غیرعلمی در پذیرش اعضای هیئت علمی یا تعیین صلاحیت مدیران دانشگاهی و فعالیت های علمی و پذیرش و اخراج استادان، همگی موجب نقض استقلال نهاد دانشگاه شده است. این وضعیت، کارآمدی نهاد علم را کمتر و کمتر هم کرده است. البته استادان دانشگاه مسئله عاجل تری هم دارند که همان وضعیت اقتصادی و حقوق آنان است. این مشکل همگانی است که به علت پسرقت درآمد سرانه ایرانیان در دو دهه گذشته و پس از بیرون کردن علم و دانشگاه از سیاست گذاری، رخ داده است. مهاجرت بسیاری از استادان ظرفیت علمی کشور را بیش از پیش کاهش داده است و متأسفانه چشم اندازی هم برای آینده وجود ندارد. <2

دانشگاه، دانشجو، آینده

دانشگاه، دانشجو، آینده